

24 IANUARIE

**PARACLISUL
SF.CUVIOASE
XENIA
GRIGORIEVNA
DE LA
ST.PETERSBURG**

PARACLISIER-GR

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΟΣΙΑΣ ΞΕΝΗΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΔΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΣΑΛΗΣ

Ποίημα Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως ὁ ρνβ' (142) Ψαλμός
καί τὸ Θεός Κύριος μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ. Εἶτα τὰ
Τροπάρια.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὡς ξενωθείσα τῶν ἐν κόσμῳ πραγμάτων, πολλῶν
χαρίτων ἐκ Θεοῦ ἡξιώθης, Ὅσια Ξένη βίου
καθαρότητι, ὅθεν αἰεὶ πρέσβευε, τῷ νυμφίῳ σου
Μήτηρ, πάσης περιστάσεως, καὶ ἀνάγκης λυτροῦσθαι,
τοὺς τῷ σεπτῷ σπεύδοντας ναῶ, καὶ τὴν θερμὴν σου,
ζητοῦντας ἀντίληψιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας
Σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι, εἰμὴ γὰρ Σὺ προΐστασο
πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσοῦντων
κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους;
Οὐκ ἀποσιῶμεν Δέσποινα ἐκ Σοῦ, Σοὺς γὰρ δούλους
σώζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ψαλμός ν' (50).

Εἶτα ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Δίδου Ξένη ἡμῖν
θείαν χάριν. Γερασίου.

Ὦδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Δοχεῖον αὔλου οὔσα φωτός, λαμπρότητι βίου, ἐξ
ἀχλὺς ἀμαρτιῶν, ταῖς σαῖς φωτοφόροις ἱκεσίαις,
Ὅσια Ξένη ἡμᾶς ἐλευθέρωσον.

Ἰλύος ρυσθεῖσα τῆς τῶν παθῶν, ἐκ ταύτης Ὅσια,
ἀποκάθαρσεν τὰς ψυχᾶς, ἡμῶν τῇ θερμῇ σου ἱκεσίᾳ,
καὶ πᾶσιν αἵτει παισμάτων συγκώρησιν.

Δυνάμωσον Μῆτερ τὸ ἀσθενές, ἡμῶν τῆς καρδίας,
κατὰ πάσης ἐπιβουλῆς, ἐχθρῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων,
Ὅσια Ξένη ταῖς σαῖς ἀντιλήψεσι.

Θεοτοκίον.

Ὁλόφωτον σκῆνωμα τοῦ Θεοῦ, Κεχαριτωμένη,
Παντευλόγητε Μαριάμ, παγίδων τοῦ σκότους
λύτρωσαι μέ, καὶ τὴν ζοφώδη ψυχὴν μου
καταύγασον.

Ὦδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ὑπερτέρα τοῦ κόσμου, τῇ σῇ ζωῇ πέφηνας, ὅθεν
ὑπερτέρους ἀπάσης, ἡμᾶς κακώσεως, Ξένη
ἀνάδειξον, καὶ θλιβερῶν συμπτωμάτων, τοὺς πιστῶς
προστρέχοντας, ταῖς ἱκεσίαις σου.

Ξενοτρόπως ἀγῶνα, τὸν ἱερόν ἥνυσας, Ξένη
θεοφόρε Ὅσια, ἀγίῳ ἔρωτι, ὅθεν ἐκ πάσης φθορᾶς,

καί συμφορᾶς καί ἀνάγκης, ξένωσον δεόμεθα, τοὺς προσιόντας σοί.

Ἐκ παθῶν ἀκαθάρτων, καί χαλεπῶν θλίψεων, καί ἐπηρειῶν πολυτρόπων, τοῦ πολεμήτορος, ἡμᾶς ἀπάλλαξον, τοὺς τῷ ἁγίῳ ναῷ σου, Ἐένη παμμακάριστε πίστει προστρέχοντας.

Θεοτοκίον.

Νέον τέτοκας βρέφος, ὑπερφυῶς Ἄκραντε, τὸν Δημιουργὸν τῶν αἰώνων, καί πάντων Κύριον, ὅθεν νεοῦργησον, παλαιωθέντα τὸν νοῦν μου, πλείσταις παραβάσεσιν, ἵνα γεραίρω Σε.

Διάσωσον Ὅσια Ἐένη πρεσβείαις σου πρὸς τὸν Κτίστην, ἀπὸ πάσης ἐπιφορᾶς καί κακώσεως, τοὺς ἐκζητοῦντας τὴν θείαν σου προστασίαν.

Ἐπίβλεπον ἐν εὐμενία Πανῡμνητε Θεοτόκε ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καί ἴασαι, τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καί τὸ Κάθισμα. Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Παθῶν χαλεπῶν, καί συνοχῆς καί θλίψεως, καί νόσων δεινῶν, ἀτρώτους ἡμᾶς φύλαττε, Ὅσια Ἐένη πανσεμνέ, τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ πρὸς Κύριον, καί τῶν παισμάτων αἶτει ἱλασμόν, τοῖς πίστει προστρέουσι τῇ σκέπῃ σου.

Ὡδή δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἡ πρεσβεία σου γένοιτο, θείας εὐφροσύνης καὶ παρακλήσεως, θεοφόρε Ξένη πρόξενος, τοῖς εἰλικρινῶς σέ μακαρίζουσι.

Ἦν θεόθεν ἀπείληφας, τῇ σῇ πολιτεία χάριν σωτήριον, ἡμῖν ἄπλωσον θεοσοφέ, ὥς ἂν τῶν δεινῶν περιγινώμεθα.

Μανικῶν ἐπιθέσεων, Ξένη ἡμᾶς λύτρωσαι τοῦ ἀλάστορος, καὶ ὑγείαν δίδου ἅπασι, τὴν κατὰ ψυχὴν καὶ σῶμα πάνσεμνε.

Θεοτοκίον.

Ίατρόν πάντων τέξασα, καὶ Σωτήρα Κόρη Χριστόν τόν Κύριον, ἀσθενοῦντα πολλοῖς πάθεσι, ἴασαί με Δέσποινα καὶ σῶσον με.

Ὡδή ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Νέκρωσον σεμνή, τῶν παθῶν ἡμῶν σκιρτήματα, καὶ πρὸς τριῖβον μετανοίας ἀληθοῦς, καθοδήγησον ἡμᾶς ταῖς ἱκεσίαις σου.

Θαύμασι πολλοῖς, θεοφόρε διαλάμπουσα, τὴν συνέχουσαν ὁδύνην χαλεπὴν, τὴν ζωὴν ἡμῶν θεράπευσον δεόμεθα.

Ἐχουσα πολλήν, παρρησίαν πρὸς τόν Κύριον, Μῆτερ Ξένη καθικέτευε αἰεὶ, τοῦ δίδοναι τῶν πταισμάτων ἡμῖν ἄφεσιν.

Θεοτοκίον.

Ίθουνον ἡμᾶς, πρὸς ζωῆς θείας ἐντάλματα,
Θεοτόκε ἀπαλλάττουσα ἡμᾶς, τῶν δεσμῶν τῆς
ἁμαρτίας ὡς φιλάγαθος.

Ὤδὴ στ'. Τὴν δέησιν.

Ἀγγέλων, τὴν πολιτείαν μετῆλθες, μετὰ σώματος
θεόληπτε Ἐένη, ὅθεν ἡμᾶς τῆς δαιμόνων μανίας, καί
τῶν ἐν βίῳ κινδύνων καί θλίψεων, ρύσαι τῇ σῇ
ἐπισκοπῇ, καί χαρᾶς θεϊκῆς ἡμᾶς πλήρωσον.

Νοσοῦσι, τὴν θεραπείαν παρέχεις, καί τοῖς
πάσχουσι τὴν ἴασιν Μῆτερ, καί θλιβομένοις
παράκλησιν θείαν, ὡς δοξασθεῖσα δυνάμει τοῦ
Πνεύματος, ὅθεν βοῶμεν σοί θερμῶς, τὰς αἰτήσεις
ἡμῶν πλήρου πάντοτε.

Χειμάζει με, ἁμαρτίας ἡ ζάλη, καί καθέλκει εἰς
βυθὸν ἀπωλείας, ἀλλὰ τῷ σῷ καταφεύγω λιμένι,
Ἐένη Ὅσια καί πίστει κραυγάζω σοι, ὁδήγησον μέ
ἀσφαλῶς, σωτηρίας πρὸς ὄρμον καί σῶσον με.

Θεοτοκίον.

Ἀφράστως, τὸν Ποιητὴν τῶν ἀπάντων, τετοκυῖα εἰς
ἀνάπλασιν κόσμου, εὐλογημένη Παρθένε Μαρία,
συντετριμμένον τὸν νοῦν μου ἀνάπλασον, ἐξ
ἁμαρτίας χαλεπῆς, πρὸς ζωῆς ἐναρέτου κατόρθωσιν.

Διάσωσον Ὅσια Ἐένη πρεσβείας σου πρὸς τὸν
Κτίστην, ἀπὸ πάσης ἐπιφορᾶς καί κακώσεως, τοὺς
ἐκζητούντας τὴν θείαν σου προστασίαν.

Ἀκραντε ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὥς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Ὡς προστασία ἡμῶν καὶ ἀντίληψις, Ὅσια Ἐένη ἀπαύστως περίσωζε, ἐκ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως, ταῖς πρὸς Χριστὸν ἱκεσίαις σου ἔνδοξε, τοὺς πίστει καὶ πόθῳ τιμώντας σε.

Προκείμενον. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοί.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατηύθυνεν τὰ διαβήματά μου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (κεφ. κε' 1-13)

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ὁμοιωθή ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις, αἵτινες λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας αὐτῶν, ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν τοῦ νυμφίου. Πέντε δὲ ἦσαν ἐξ αὐτῶν φρόνιμοι, καὶ πέντε μωραί, αἵτινες μωραί, λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν, οὐκ ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν ἔλαιον. Αἱ δὲ φρόνιμοι ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις αὐτῶν, μετὰ τῶν λαμπάδων αὐτῶν. Χρονίζοντος δὲ τοῦ νυμφίου, ἐνύσταξαν πᾶσαι καὶ ἐκάθευδον. Μέσης δὲ νυκτός κραυγὴ γέγονεν. Ἴδου ὁ νυμφίος ἔρχεται, ἐξέρχεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Τότε ἠγέρθησαν

πᾶσαι αἱ παρθένοι ἐκεῖναι, καὶ ἐκόσμησαν τὰς λαμπάδας αὐτῶν. Αἱ δὲ μωραὶ ταῖς φρονίμοις εἶπον, δότε ἡμῖν ἐκ τοῦ ἐλαίου ὑμῶν, ὅτι αἱ λαμπάδες ἡμῶν σβέννυνται. Ἀπεκρίθησαν δὲ αἱ φρόνιμοι, λέγουσαι, μήποτε οὐκ ἀρκέσει ἡμῖν καὶ ὑμῖν, πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τοὺς πωλοῦντας, καὶ ἀγοράσατε ἑαυταῖς. Ἀπερχομένων δε αὐτῶν ἀγορᾶσαι, ἦλθεν ὁ νυμφίος, καὶ αἱ ἔτοιμοι εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα. Ὑστερον δὲ ἔρχονται καὶ αἱ λοιπαὶ παρθένοι λέγουσαι, Κύριε, Κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν, Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς. Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἶδατε τὴν ἡμέραν, οὐδὲ τὴν ὥραν, ἐν ἣ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

Δόξα. Ταῖς τῆς Σῆς Ὑσίας πρεσβείαις, Ἐλεήμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεήμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Προσόμοιον. Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Στίχ. Ἐλέησον μέ ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐνή παμμακάριστε, νύμφη Χριστοῦ θεοφόρε, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σκεῦος πολυτίμητον τῇ ἀσκήσει σου, ἐκτενῶς πρέσβευε, ἀπὸ πάσης βλάβης, καὶ παθῶν καὶ περιστάσεων καὶ νόσων ρύεσθαι, τοὺς

είλικρινῶς σέ γεραίροντας, καί βίον δίδου ἄλυπον,
καί εἰρήνην Μῆτερ οὐράνιον, τοῖς ἐν εὐλαβείᾳ,
προστρέχουσι τῷ θείῳ σου ναῷ, καί τῆς θερμῆς
προστασίας σου, τήν χάριν κηρύττουσι.

Δέησις καί τὰ λοιπὰ τοῦ Κανόνος.

Ὁδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ῥεῖθροις θείων χαρίτων, ὧν ἐκτήσω ἀξίως παρὰ
Κυρίου σου, κατάσβεσον τήν φλόγα, παθῶν τῶν
συνθλιβόντων, τὰς ψυχὰς καί τὰ σώματα, Ἐννη Ὅσια
σεμνή, τῶν σε παρακαλούντων.

Ἰαμάτων τήν χάριν, ἐπομβρία τῇ θεία βλύζει
ἐκάστοτε, Εἰκὼν σου ἡ ἁγία, καί ἡ σεπτὴ σορὸς σου,
τοῖς πιστῶς καταφεύγουσι, τῷ ἱερῷ σου ναῷ, Ἐννη
Ὅσια Μῆτερ.

Νοσημάτων παντοίων, καί δεινῶν συμπτωμάτων
ἡμᾶς ἀπάλλαξον, καί ρῶσιν καί ὑγείαν, καί θείαν
εὐφροσύνην, καί παισμάτων τήν ἄφεσιν, αἵτει ἡμῖν
ἐκ Θεοῦ, Ἐννη Ὅσια Μῆτερ.

Θεοτοκίον.

Γνώμην ἔμφρονα δίδου, καί ψυχῆς καρτερίαν,
βίου ταῖς θλίψεσι, καί πάσαν τοῦ Βελίᾱρ, τήν καθ'
ἡμῶν μανίαν, Θεοτόκε ἀπότρεπε, ὡς προστασία
ἡμῶν, καί τεῖχος ἀσφαλείας.

Ὡδή η'. Τὸν Βασιλέα.

Ἐπικειμένης, ἡμᾶς ἐκλύτρωσαι βλάβης, καὶ πᾶν σκάνδαλον ἀπότρεπε Ὅσια, ἐκ τῶν προσιόντων, τῇ θείᾳ σου πρεσβείᾳ.

Ῥύσαι Ὅσια, τῇ σωστικῇ σου πρεσβείᾳ, τῆς τοῦ ὄφους κακίστης ἐπηρείας, τοὺς ἐκδεχομένους, τὴν σὴν ἐπιστάσιαν.

Ἄνωθεν ἴδε, τοὺς εὐλαβῶς παρεστῶτας, τῇ εἰκόνι σου Ὅσια τῇ ἁγίᾳ, καὶ τὰς ἱκεσίους, φωνὰς αὐτῶν προσδέχου.

Θεοτοκίον.

Σῶσον μέ Κόρη, τῆς τοῦ ἐχθροῦ ἐξαπάτης, καὶ παράσχου μοί μετάνοιαν γνησίαν, ἵνα ἐπιτύχω, τῆς ἄνω βασιλείας.

Ὡδή θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἰκέτευε ἀπαύστως, Ἐννη μακαρία, ἡμῖν διδόναι παισμάτων συγκώρησιν, καὶ τῶν ἐν βίῳ κινδύνων τὴν ἀπολύτρωσιν.

Μαστίγων ὀλεθρίων, καὶ πάσης ἀνάγκης, καὶ παντός φθόνου ἀνώτερον τήρησον, ἡμῶν τὸν βίον, Ὅσια, τῇ ἀντιλήψει σου.

Ὀλόφωτον παστάδα, ἥδη κατοικοῦσα, τῆς ζοφερᾶς ἁμαρτίας ἀπάλλαξον, Ὅσια Ἐννη τοὺς πόθῳ σέ μεγαλύνοντας.

Θεοτοκίον.

Υπέρφωτε λυχνία, τῆς ἀϋλου δόξης, Θεοχαρίτωτε Δέσποινα λάμπруνον, τὴν σκοτισθεῖσαν ψυχὴν μου τοῖς πλημμελήμασι.

Τὸ Ἄξιον ἐστὶ καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν Σέ τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον Σέ μεγαλύνομεν.

Χαίρουσα ἀγάπη τῇ θεϊκῇ, Ἐένη μακαρία, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἀπάντων ξενωθεῖσα, Κυρίῳ ὠκειώθης, τῷ σέ δοξάσαντι.

Ἐλειπες μνηστήρα τὸν γεηρόν, καὶ ἀσχέτω πόθῳ, νύμφη ὥφθης θεοειδῆς, Ἐένη μακαρία, Χριστοῦ τοῦ Ζωοδότου, ἀνύσασα ἐν κόσμῳ, ζωὴν ἰσαγγελον.

Δι' ἀστέρων ἄνωθεν ὁ Χριστός, ὑπέφηνε πᾶσι, τὴν ἁγίαν σου βιοτήν, Ἐένη θεοφόρε, ὧ πρέσβευε ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν προσιόντων, τῇ προστασίᾳ σου.

Νόσων ἐκλυτροῦνται καὶ πειρασμῶν, οἱ πίστει τελεία, προσιόντες τῷ σῷ ναῷ, ἐξ ὧν ἡμᾶς ῥύου, ὧ Ἐένη πανολβία, καὶ πλήρου τὰς αἰτήσεις, τῶν εὐφημούντων σε.

Πάσης ἀθυμίας καὶ συνοχῆς, ἀπάλλαξον Μῆτερ, καὶ ἐκ νόσων πολυειδῶν, τοὺς ὑμνολογοῦντας, τοὺς

θείους σου άγώνας, ώ Ξένη θεοφόρε, πιστών αντίληψις.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες μετά τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Τό Τρισάγιον τά συνήθη τροπάρια καί Ἀπόλυσις, μεθ' ἣν ψάλ-ομεν τό ἑξῆς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Ξένη τῶν Ὁσίων καλλονή, νύμφη τοῦ Χριστοῦ θεοφόρε, Αὐτόν ἱκέτευε, πάσης περιστάσεως, καί πάσης θλίψεως, ἀσινεῖς διασώζεσθαι, τοὺς ἐν εὐλαβείᾳ, σπεύδοντας ἐκάστοτε, τῇ προστασίᾳ σου, λύουσα παθῶν τὰς ὁδύνας, καί χαράν παρέχουσα πᾶσι, ταῖς πρὸς τόν Σωτήρα ἱκεσίαις σου.

Ἦχος πλ. δ'.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου, καί λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπό πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως.

Ἦχος β'.

Τήν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς Σέ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξον μέ ὑπὸ τήν σκέπην Σου.

Δίστιχον·

*Ξένη Μῆτερ πρόσδεξαι τὰς ἱκεσίας,
ἅς σοί ὁ Γεράσιμος ἤδη προσάγει.*